

SNEENGLE & RACERKØRERE

Den første søndag i januar vågner Børste ved en underlig, skrabende lyd.

”Sraaaa sraaa,” lyder det uden for vinduet.

Hun flyver ud ad sengen, over det kolde gulv og hen til vinduet. Ruden er fuldstændig dugget, så Børste tørrer ruden af med ærmet fra natkjolen, så hun kan kigge ud.

Fanofantastisk ...! Det er jo blevet vinter!

På en enkel nat er hele vejen som forvandlet. Alle træerne er helt glaserede. Måske er en mystisk fe fløjet gennem Solbakken og har forhekset alt til at gå i stå midt i et svaj?

Den skrabende lyd kommer dog ikke fra nogen fe, men fra fru Potersen, Børstes nabo og helt

særlige ven. Fru Potersen står ude i morgenmørket iført bulet uldhue, brun vinterfrakke og en kæmpe sneskovl og er i fuld gang med at skrabe al sneen fra fortovet og ind i haven i store dynger.

Da en stor flyttevogn suser forbi og drejer fra ned mod Kattemosen, sender den kaskader af sne og sjap lige i hovedet på hende.

Normalt ligner fru Potersen en kokosnød. Dejlig stor og flosset med kokosmælk boblende lige inde på den anden side af skallen. Og i dag ligner hun altså særlig meget.

Hendes giganthund Tut farer rundt mellem hende og skovlen, mens den ruller sig i den snebunke, hun lige har skovlet væk.

"Så, dit eksalterede kræ!" kan Børste høre hende brumme, men Tut er alt for lykkelig over al den sne i snuden og hører slet ikke efter.

Så må fru Potersen overgive sig.

"Okay, så tag den, din skøre køter!" Hun smider en stor snebold efter Tut. Den prøver at få gabet omkring hele bolden, men den går i 30 stykker inde i flaben på hunden.

Tut virrer forvirret med hovedet og logrer endnu mere.

Det får Børste til at vågne helt op!

Nu må hun bare ud, men hendes mave knurrer, knurrer som en hel zoologisk have.

Børste pakker sig ind i dynen, går ud i køkkenet, tager en dyb tallerken, åbner køleskabet og balancerer den skvulpende mælk hen til bordet. Hun drysser havregryn i og tager den store skål med sukker.

Fire skefulde plejer lige at passe ... gerne med top, hvis man er alene, og ingen ser det.

"Godmorgen, skat!" Mor kommer smilende ud i køkkenet, mens hun skutter sig.

"Hvor er du tidligt oppe og ih, hvor er det blevet koldt," siger hun og flytter Børstes sukkerskål ind midt på bordet.

Så hælder mor lidt mælk op til den spindende Kastanje, der med halen løftet er spadseret lige i hælene på hende.

De har nemlig fået kat.

Katten fulgte efter mor ude på vejen en hel

uge i træk, og så måtte hun til sidst overgive sig og lade den flytte ind.

Katten hedder Kastanje. Den er brun, silkeblød og helt utilregnelig.

Egentligt er det mest mors og Bellas kat.

Den gider i hvert fald aldrig kæle med Børste, men hvæser og puster sig op som en stor paryk.

Børste kalder den i hemmelighed for schæferkatten, det smager da altid lidt af hund. Men nogen hund bliver Kastanje aldrig. Den har sin pink næse i sky, og når den logrer, er det kun, fordi den er rasende.

Det er et meget mærkeligt dyr.

Men mor ville altså kun gå med til en kat. Hun er ikke vild med hunde.

”De skal luftes tre gange om dagen, fylder hele sofaen, prutter, lugter og er til besvær,” siger hun.

”Lugter,” svarer Børste harmdirrende. ”Det forstår jeg overhovedet ikke.”

Hun ville ønske, at man kunne få hundepoteduft på dåse, hvis nu Tut skulle være bortrejst.

Og man da kan sagtens være i sofaen alle
mand, hvis man rykker lidt sammen.

”Hvor er far?” spørger Børste med munden
fuld af havregryn.

Hun skovler grynene ind for hurtigere at komme ud i vintervejret.

”Han sover endnu. Han elsker jo at sove længe om søndagen.”

”Han drømmer sikkert om folkevogne, så gider man ikke vågne,” smiler Børste.

Hun og far elsker bare biler. Og allermest elsker de folkevognen, fordi det er den mest buttede bil, med en motor, der lyder som en forårsforkølet fiskekutter. Børste kan altid høre en folkevogn komme kørende på lang afstand.

Riiiiiiiiing!

Pludselig ringer det på døren, og Børste ved lige, hvem det er. Der er kun én i verden, der kan trykke på ringeklokken så hårdt og så længe. Hun drøner ud og lukker hoveddøren op.

Og der står Ludvig, hendes bedste ven i verden.

Han er helt forpustet, de sorte krøller bølger frem og tilbage, og lyset vælter ud af hans karrygyldne øjne.

Børste bliver varm i hele hovedet. Han har sådan en syngende stemme. Ludvig er den eneste

dreng, der kan få Børste til at trække vejret to gange meget hurtigt efter hinanden.

”Skal du med over og kælke på Kongebakken?” Ludvigs brystkasse går op og ned, og man kan næsten ikke høre, hvad han siger.

”JA!” råber Børste.

”Og ved du hvad,” siger han og hiver op i sine bukser, ”de fleste fra vejen er der vist allerede.”

”Mor, må jeg godt gå med?” Børste er ved at finde sine støvler frem.

”Selvfølgelig, skat, men husk pelshuen, vanterne og en ekstra trøje!”

Børste tager tre tykke trøjer på og sin omsyede, sortspættede pels fra mormor. Den elsker hun. Til sidst er hun så stoppet med uldtrøjer, at hun dårligt kan røre armene.

”Du ligner en sæl” siger Ludvig imponeret.

På vej ud stryger Børste og Ludvig forbi Bellas værelse, men der er helt mørkt og tomt derinde.

”Min storesøster sover vist ovre hos hende Miriam igen,” siger Børste, mens hun tager vanter på. ”Hun er aldrig hjemme mere.”

Bella og hendes veninde har nemlig begge fået kvartpart i Carmen, den flødefarvede hoppe, som de har ønsket sig i over to år.

Så nu bliver Carmen både redet og striglet, til den stor-skinner.

"Svaret er NEJ!" står der med vrede bogstaver uden på Bellas dør.

"Hun er håbløs!" siger Børste.

Så suser de ud i vejret, med Ludvigs sorte bobslæde syngende efter sig.

Ude i Potersens have snuser Tut stadig rundt. Den er ved at vælte Børste af bar glæde, da den ser hende og Ludvig skyde genvej over den hvide plæne.

Fru Potersen er vist gået ind i varmen igen, men inde bag vinduet kan Børste se hr. Potersen stå og kigge ud. Hun vinker til ham med begge hænder, og han vinker forsigtigt tilbage.

Det er som om, nogen har taget batterierne ud af hr. Potersen.

Han har ingen kræfter til snerydning og bliver

altid tynd og bundtrist fra december til 1. marts. Lige indtil solen begynder at varme verden op igen. Så rejser han sig fra sofaen, finder sin trompet frem fra skabet og blæser både fru Potersen og hornet helt ud af form.

”Kom, vi skal først lige lave nogle sneengle,” siger Børste til Ludvig.

De lægger sig ned i al den dejlige sne, mens de bevæger armene op og ned.

Også Tut lægger sig ned på ryggen og logrer med halen. Aftrykket af Tuts turbohale ligner en engel med bare en enkelt vinge. En engel, der er skudt ud ad en kanon.

”Tænk, hvis man kunne få Gud til at tage et foto af os lige nu ... altså fra oven,” siger Børste og blinker to gange, fordi hun får den blændende, skarpe sol lige i øjnene.

”Det tror jeg lige, han gjorde, og så endda med blitz!” griner Ludvig.

Kongebakken er allerede fyldt med børn. Det er byens stejleste bakke, og det ser ud, som om hele byen lige nu suser ned på gamle trækælke og splinternye, røde bobslæder. Hele tiden kommer flere børn til i selvlysende flyverdragter, og selv de tre bundfrække brødre fra nr. 59 kommer luskende med et par lasede, sorte plastiksække.

På et tidspunkt danner syv slæder en kæde oppe på toppen, og på en, to, tre, er de på vej ned. Det går forrygende. Børste tør godt sidde baglæns på vejen ned, mens Ludvig ligger på ryggen.

Det ser helt fantastisk ud, lige indtil den midterste kælke vælter med et læs små unger.

Så ryger resten med i forvirringen, og Børste og Ludvig ender i en stor, farvestrålende bunke midt på den snehvide bakke.

Børstes vanter og uldne strømpebukser er blevet drivvåde og kolde, men hun tænker kun på den næste kælketur, og hvad man nu kan finde på. Måske kan hun stå op undervejs?

Det ville være blæret.

Først da solen sender sine allersidste stråler ud over den sneklædte by og dypper alt omkring dem i orange vandfarve, trasker hun og Ludvig hjem med bobslæden hængende efter sig.

Den ser træt ud.

Børste bukker sig ned og laver et par hårde snebolde. Hun kyler en af dem op i luften.

”Hov, du smed en højder,” siger Ludvig med sin syngende stemme, mens han følger snebolden flyve gennem luften.

SMAK ... den rammer en parkeret bil.

Bilen begynder at dytte helt af sig selv.

Så løber Ludvig og Børste uden at se sig tilbage.

Men der er ingen, der råber efter dem.

Alligevel bliver Ludvig ved med at drøne efter Børste, til han fanger hende.

Han står helt tæt. Det sorte hår er blevet vådt, og det kilder over hele kroppen på Børste.

”Skal du have en vasker?” griner han og tværer en håndfuld sne ud i hendes ansigt. Det er den bedste vasker, hun nogen sinde har fået.

”Vi ses i morgen,” råber han så og forsvinder ind i sit hus.

”JA,” stråler Børste. Hendes pariserfrisure er blevet helt elektrisk og kinderne ildrøde.

Til aftensmad skal de have boller i karry, hendes absolutte livret. Bagefter spiller de alle fire spil, og Børste og Bella får varm chokolade, inden de skal sove.

”Det har bare været en PERFECT dag ... med Tut som sne-engel og mig og Ludvig som racer-kørere!” summer Børste, da far putter hende.

”Ja, og du har lige fået to ekstra kapitlers god-nathistorie,” siger han med sin rolige stemme.

”For den første vinterdag er noget særligt. Tænk, det bliver minus femten grader i nat.”

Far aer hende på kinden med sine store hænder.

”Hvis det bliver ved med at fryse sådan, kan selve Øresund fryse til is. Så kan vi gå hele vejen over havet til Sverige.”

”Hold da op! Det er ligesom Jesus. Han gik bare på vandet om sommeren,” siger hun.

Lige siden juleaften, hvor hun var med Ludvig og hans familie i kirke, har Børste nemlig været fuldstændigt opslugt af Jesus og alt det, han kunne.

Så giver hun far et kæmpek nus, mens hun jubler:

”DET HAR VÆRET EN PERFEEKT DAG!”